

DROBNE PESMI

JOŽA ŠELIGO

SAMOTNO DREVO

Nikoli ni poljubilo
to samotno drevo,
samo veter vanj veje
čez goró;

samo veter vanj veje
sredi puste ravni,
usehle bilke na polju,
osamljena pot.

Se v noč drevo je nagnilo,
da bi poljubilo
senco čez pot,

se je nagnilo,
se prelomilo,
mrtvo palo
na razvoženo pot.

PESEM BREZDOMCA

Zdaj pojdem proč;
spoznala sva se,
trpela sva skupaj,
nič več ne upaj,
ljubica!

Pod oknom trava vene,
čuj, preko gole veje
jesenski veter
se v okna prazna smeje.

Ko bo na trgu polno ljudi
veselih obrazov,
me bodo obesili;

tedaj
od okna mi daj
še en smehljaj.

OPOLNOČI

Od lepe ljubice
čez temne ulice
je pot opolnoči;

čez temne ulice
luč z okna ljubice
več ne gori;

tam s sivih tal
zavržen cvet
v samoti zadehti.

SO BELE POTI

Preko znane poti
pa sneg leži,
preko znane poti
pa senca beži.

Se senca ujela
je v moje srce
in pesem zapela
v to čudno srečanje:

doma so bele poti,
tam trava zeleni;
je bela pot
prav sredi polj
na grob osamljeni.

POMLAD V SNEGU

Cvet je padel,
sneg zapadel;
zemlja je brez ran.

Sam bom padel —
sneg zapadel
grob teman.

Grob samotni
sredi polja
slišal vetra bo šepet

in nad mano
trepetal bo
ptic pomladnih let.